

та на Пикильо и прекъснѣхъ мислитѣ му. Каралѣ, който не губяше обыкновенно много време въ размышленіе, въ единѣхъ минутахъ зе рѣшителна мѣрка. Колата бѣхъ стигнѣли нѣколко раскрача далечъ отъ дървото, и злодѣецѣтъ видѣ презъ стѣклата имѣ, че имаше въ тѣхъ само трима челоуѣцы, сирѣчь двѣ млади момы и единѣхъ старецъ, и че санджытъ надѣ колата бѣхъ тѣхъ пълны щото блазняхъ господина настойчирика.

Найопасныйтъ слѣдователно бѣше коларѣтъ, юначенѣ Галиціецъ, и заможенѣ самичакъ да му са упре. За да му отнеме прочее сѣко желаніе за упиранѣе, той си наведе карабината, удари го отъ двайсетъ раскрача далечъ и го повали на земята мъртъвъ, и тосѣ часѣ обрѣхъ оржжіето си къмъ колата, които между туй бѣхъ стигнѣли сръщо дървото и ги помѣри.

« Кесіята ти! извика злодѣецѣтъ на стареца и украшеніята на младытъ тѣзи момичета. »

Отворихъ са вратата, и единѣхъ господинѣ съ бѣлы космы, и съ лице почтенно и строго, страдающѣ какъто са виждаше отъ подагра, слѣзе, пристѣпи нѣколко стѣпки, исправи са предѣ колата като кръпостъ и извади отъ ножнината единѣхъ ловешкый ножъ който носяше на пояса си.

« Долу оржжіята.

— Никоги! отговори старецѣтъ.

— Упиранѣето е безполезно; кесіята ти, и долу оржжіята, ако ли не, грѣвамъ.

— Грѣмни ако искашъ; донѣ Жуанѣ д'Агвиларѣ нема да даде никога оржжіето си на разбойникѣ като тебе!

— Като го, искашъ отговори Каралѣ, като навеждаше полека карабината си.

— Татко мой! пріятелю! извикахъ изъедно двѣтъ момичета и са готвахъ да исхвъркнѣтъ изъ колата.

— Тѣзи дѣца имать право, рече спокойно злодѣецѣтъ. Какътъ діаволѣ! Ты не струвашъ колкото послѣднийтъ крошумъ на карабината ми. Не ти искамъ, нито философія, нито поученія, но жѣлтицытъ, които